

«Oració de les mans», poema de Modest Prats

Hi ha una cosa que acaba de dir en Xavier Folch que em sembla que es claríssima i que avui també s'havia de reivindicar, que és la figura d'en Modest escriptor. Tindríem uns quants textos seus —alguna excursió al món de la ficció, apunts d'un dietari— que servien per defensar, per dir-ho així, el seu vessant més creatiu, però hi ha un poema —bé, en tot cas, es pot llegir com un poema— que ens informa d'un Modest sensible i evocador. És l'«Oració de les mans», que ell escriu pocs dies abans d'ordenar-se sacerdot, quan té vint-i-tres anys.

Cal entendre una mica el context, almenys un parell d'apunts. El seu pare, el desembre de 1936, és assassinat al cementiri de Montcada, i la mare, vídua, fa tot el que pot per tirar endavant amb aquell nen orfe. La senyora Enriqueta tindrà una importància cabdal en la vida d'en Modest. La seva influència, per exemple, es pot percebre en un fragment de l'entrevista que jo mateix li vaig fer l'any 2005 per a un opuscle que es va editar amb motiu de l'atorgament del Premi Mestres 68. Hi deia: «Pot ser que a vegades hi hagi hagut en determinats ambients un cert desconcert per la meva condició de capellà, però no hi ha hagut cap concessió per aquest fet i ser capellà tampoc no m'ha privat de res en especial. Jo vaig anar a la universitat a ensenyar llengua i literatura, no pas a fer sermons. Però jo sóc sacerdot i he triat una forma de vida. T'explico un detall de la meva mare. Si a vegades parlàvem del dia del seu enterrament i jo li confessava que no sabia què dir, que no sabia com enfocar-ho, aleshores ella sempre em comentava que no hi havia cap dubte possible: “De què has de parlar? De Nostro Senyor!”».

Justament el poema s'entén molt millor amb aquesta explicació de la mare. Al final de l'entrevista, en Modest em va ensenyar el calze que li va regalar la senyora Enriqueta per a la cerimònia de la primera missa. Me'n va explicar la sim-

bologia: «Sobre una base esmaltada de color verd hi ha claus, els claus del ferrer. La terra, l'origen, la memòria. Al voltant de la copa, tot d'estrelles, una mirada cap al cel. Al dors, una inscripció: "La mare ha cisellat amb els seus sacrificis aquest calze"».

ORACIÓ DE LES MANS

Tenim la pell dura, Senyor. Hem heretat el contacte del mall i l'enclusa.

Fem flaire dels cascos dels cavalls que varen cremar els tres ferrers de les alegries.

Són roges d'estar al costat de la fornal, esperant la roentor de la rella.

Hem aguantat la pipa, hem agafat el martell, hem apretat, crispades, un grapat de terra de Montcada quan el cos caigué al fossar, esbardellat el crani per les bales.

Hem amanyagat les anques dels poltres i les eugues.

Hem pecat moltes, moltes vegades!

Hem menat la carreta al prat de les Salanques.

Hem munyit les cabres, hem tocat totes les pedres de cal Cama Gros d'Aransa.

Hem deixat la suor en l'aparell del telèfon.

Ens hem punxat amb l'agulla, quan tots dormien i els vestits no eren acabats encara.

Hem tocat la paella, la cassola, els alls, les cebes, la mà de morter.

Hem... Hem fet tantes altres coses que Vós sabeu, Senyor.

Per què, doncs, ens voleu ungir?

Per què, Senyor, ens trieu per beneir i per consagrar?

Per què, si són aspres, quadrades, brutes de tantes coses?

Per què voleu que ens vinguin a besar, si tothom s'adonarà que són mans d'un ferrer, d'una telefonista, d'un pagès? Per què sóc aquí, Senyor?

Per què no en teniu prou del pessebre de Betlem, del ribot de Natzaret, del martiri del Calvari?

Per què voleu sentir cada matí olors dels prats d'Aransa, asprors del mall, la terra sagrant d'un 3 de desembre a Montcada?

Per què, Senyor, per què?

Digneu-vos, Senyor, a consagrar i santificar aquestes mans per la unció i benedicció vostra, a fi que tot el que beneixin quedi beneït i tot el que consagrin, quedi consagrat i santificat en el nom de nostre Senyor Jesucrist.

Gràcies, Senyor.

JOSEP MARIA FONALLERAS
Escriptor